

Súd: Krajský súd Banská Bystrica
Spisová značka: 14Co/17/2022
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6618202281
Dátum vydania rozhodnutia: 11. 10. 2022
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Anna Snopčoková
ECLI: ECLI:SK:KSBB:2022:6618202281.1

Uznesenie

Krajský súd v Banskej Bystrici v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Anny Snopčokovej a členov senátu JUDr. Evy Dzúrikovej a JUDr. Jána Auxta, v právnej veci žalobcu: U. S., K.: XX XXX XXX, so sídlom N. cesta 8, F., zastúpený advokátskou kanceláriou: GARAJ & Partners s.r.o., so sídlom Jozefská 3, Bratislava proti žalovaným: 1/ M. O., nar. XX. XX. XXXX, trvale bytom V. XXX a 2/ E. O., nar. XX. XX. XXXX, trvale bytom V. XXX, zastúpená advokátom: JUDr. Františkom Svatuškom, so sídlom Námestie slobody 25, Humenné, o zaplatenie 10.071,56 Eur s príslušenstvom, o odvolaní žalobcu proti výroku II. a III. rozsudku Okresného súdu Lučenec č. k. 21C/16/2018-486 zo dna 11. 10. 2021, taktó

rozhodol:

Rozsudok Okresného súdu Lučenec č. k. 21C/16/2018-486 zo dna 11. 10. 2021 vo výroku II. a III. z r u š u j e a v tejto časti mu vec v r a c i a na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

odôvodnenie:

1. Odvolaním napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie konanie v časti zmluvného úroku vo výške 1.811,91 Eur zmluvného úroku vo výške 40,60 % p.a. z nesplatenj istiny vo výške 10.071,56 Eur od 24. 04. 2018 do 07. 07. 2021 vo výške 300,- Eur nesplateného úroku z omeškania vo výške 261,56 Eur a zmluvnej pokuty vo výške 1.138,35 Eur zastavil (výrok I.). Vo zvyšku súd žalobu žalobcu zamietol (výrok II.). O trovách konania rozhodol tak, že žalobca je povinný zaplatiť žalovanému v 1. a 2. rade náhradu trov konania v rozsahu 100 % do 3 dní odo dňa právoplatnosti uznesenia ktorým súd rozhodne o výške nároku (výrok III.). V odôvodnení poukázal na to, že žalobca voči žalovaným v 1. a v 2. rade sa domáhal zaplatenia sumy 10.071,56 Eur s prísl., pričom žalobu odôvodnil tým, že žalobca uzavrel so žalovanými v 1. a 2. rade zmluvu o poskytnutí podpory vo forme úveru č. 702/2182/2011, na základe ktorej bola žalovaným poskytnutá podpora vo výške 13.277,57 Eur (400.000,- Sk) pri základnej úrokovej sadzbe 3,6 % ročne, s dobou splatnosti 30 rokov. Z dôvodu platobnej nedisciplíny žalovaných odstúpil od zmluvy o úvere podaním zo dňa 19. 03. 2018, čím sa stal splatným celý dlh.

Žalobca v priebehu konania čiastočne opakovane vzal žalobu späť, preto súd pri aplikácii § 144, § 145 ods. 2 a § 146 ods. 1 Civilného sporového poriadku čiastočne zastavil konanie.

Súd prvej inštancie v odôvodnení poukázal na to, že v konaní nebolo sporné, že medzi žalobcom a žalovanými v 1. a 2. rade došlo k uzatvoreniu zmluvy o poskytnutí podpory č.702/2182/2001 zo dňa 30. 08. 2001, na základe ktorej bola žalovaným v 1. a 2. rade poskytnutá podpora vo výške 400.000,- Sk (13.277,57 Eur), s dobou splatnosti 30 rokov. Rovnako nebolo sporné ani to, že žalobca viackrát odstúpil od zmluvy, pričom prvé odstúpenie bolo uskutočnené dňa 23. 01. 2009 a následné dňa 09. 03. 2015. Rovnako nebolo sporným ani to, že súhlas na zrušenie prejavu vôle odstúpením, bol daný niekedy v júli 2015. Sporným zostalo či zmluva je spotrebiteľskou zmluvou a či nedošlo k premlčaniu pohľadávky. Dospel k záveru, že žalobca nespĺňa definíciu dodávateľa podľa § 52 ods. 3 Občianskeho zákonníka. Je účelovým fondom, ktorý v zmysle jednoznačnej definície pojmu spotrebiteľskej zmluvy v zmysle § 52 Občianskeho zákonníka nespĺňa pojmové znaky dodávateľa, to znamená, že v danom prípade nie je možné zmluvu o poskytnutí podpory, ktorú uzavrel žalobca so žalovanými považovať za spotrebiteľskú zmluvu v zmysle § 52 a nasl. Občianskeho zákonníka. Zároveň súd poznamenal, že predmetná zmluva nie je ani zmluvou o spotrebiteľskom úvere v zmysle zákona č. 258/2001 Z.z.

o spotrebiteľských úveroch, pretože v zmysle § 2 písm. a) Zákona o spotrebiteľských úveroch, zákon sa nevzťahuje na zmluvy o poskytnutí úveru na účely nadobudnutia existujúcich alebo projektovaných nehnuteľností, dodatočné alebo ďalšie stavebné úpravy dokončených stavieb a ich údržbu. Z článku I A. o poskytnutí podpory je zrejmé, že predmetom zmluvy bolo poskytnutie podpory na realizáciu prístavby a nadstavby rodinného domu v V. XXX. Z daného dôvodu je táto zmluva vylúčená aj z právnej úpravy o spotrebiteľských úveroch. Úverová zmluva uzavretá medzi účastníkmi sporu je teda úverovou zmluvou v zmysle ustanovenia § 497 a nasl. Obchodného zákonníka. Za obchodné záväzkové vzťahy považuje právna úprava aj ďalšie vzťahy bez zreteľa na povahu účastníkov, ktoré sú taxatívne vymedzené v § 261 ods. 3 písm. d) Obchodného zákonníka; právne vzťahy založené zmluvou o úvere (§ 497 Obchodného zákonníka), preto zo zákona reprezentujú doktrinálnu kategóriu tzv. „absolútny obchod“.

Súd mal za preukázané, že medzi účastníkmi sporu bola uzatvorená zmluva o poskytnutí podpory podľa zákona o U. a to dňa 03. 08. 2001 pod č.XXX/XXXX/XXXX vo forme úveru, na základe ktorej bola žalovaným v 1. a 2. rade poskytnutá podpora vo výške 400.000,- Sk (t.j. 13.277,57 Eur), so základnou úrokovou sadzbou 3,6% a dobou splatnosti 30 rokov. Žalovaní nemali dobrú platobnú disciplínu neplatili riadne a včas, z daného dôvodu žalobca viackrát od zmluvy odstúpil. Medzi stranami nebolo sporné, že k prvému odstúpeniu došlo 23. 01. 2009. Následne mal žalobca odstúpiť od zmluvy dňa 09. 03. 2015. Odstúpenie od zmluvy je považované za jednostranný právny úkon adresovaný druhému účastníkovi, ktorý je účinný okamihom jeho doručenia povinnej strane. Jeho dôsledkom je zrušenie záväzkového vzťahu zo zmluvy a zároveň v dôsledku odstúpenia vznikajú nároky súvisiace s vysporiadaním účinkov zrušeného zmluvného vzťahu napríklad nároku na náhradu škody, resp. na náhradu nákladov. Podľa všeobecnej právnej úpravy sa odstúpením od zmluvy zmluva zrušuje od počiatku. Právnym dôsledkom odstúpenia je teda zánik všetkých práv a povinností zo zmluvy. Účinky odstúpenia nastávajú doručením tej zmluvnej strane, ktorá je v omeškaní alebo ktorá si neplní svoju zmluvnú povinnosť. K zániku zmluvy dôjde len vtedy, ak sú splnené všetky zákonom stanovené podmienky pre odstúpenie od zmluvy. Účinky odstúpenia nastávajú bez ohľadu na vôľu povinnej strany. Právnym úkonom odstúpenia je oprávnená zmluvná strana viazaná.

V konaní nebolo sporným, že prvé odstúpenie od zmluvy bolo žalovaným doručované v roku 2009 a to prostredníctvom pošty adresovanej žalobcom, listom nazvaným odstúpenie od zmluvy zo dňa 23. 01. 2009. Ďalšie odstúpenie bolo realizované listom zo dňa 09. 03. 2015. Z vyjadrenia žalovanej v 2. rade vyplýva, že prvé odstúpenie prevzala v roku 2009, avšak tento dátum nekonkretizovala, žalovaný v 1. rade nepoprel, že túto zásielku neprevzal a táto bola uložená dňa 14. 04. 2009 na pošte. Súd z opatrnosti vychádzal z toho, že listinné zásielky, tak ako to uvádzal žalobca vo svojom vyjadrení zo dňa 01. 08. 2019, boli uložené na pošte dňa 14. 04. 2009. S prihliadnutím na úložnú dobu 18 dní boli odstúpenia od zmluvy doručené adresátom najneskôr dňa 02. 05. 2009. Aj za predpokladu, že by uvedenú písomnosť prevzala žalovaná v 2. rade skôr, nebolo by posunutie času v neprospech žalovanej. Rovnako súd prihliadol aj na skutočnosť, že žalovaný v 1. rade netvrdil, že mu bola táto zásielka doručená a teda aspoň v jeho prípade mohlo dôjsť k samotnému doručeniu až dňa 02. 05. 2009. Súd podotkol, že v zmysle ustanovenia § 349 ods. 1 Obchodného zákonníka môže odstúpenie od zmluvy oprávnený odvolať len so súhlasom povinného. Medzi stranami sporu nebol spor o tom, že by niekto zo žalovaných v 1. alebo v 2. rade súhlasil s odvolaním odstúpenia od zmluvy zo dňa 23. 01. 2009, takisto žalobca ani netvrdil, že po odstúpení od zmluvy odvolal toto odstúpenie. Súd preto vychádzal z toho, že odstúpenie od zmluvy bolo vykonané dňa 23. 01. 2009 platne. Z daného dôvodu súd skúmal, či nedošlo k premlčaniu nároku žalobcu vzhľadom na námietku premlčania vznesenú tak zo strany žalovaného v 1. rade ako aj žalovanej v 2. rade. V zmysle ustanovenia § 394 ods. 1 Obchodného zákonníka plynie premlčacia doba odo dňa, keď oprávnený od zmluvy odstúpil tzn. dňom nasledujúcim po dni doručenia odstúpenia t.j. 03. 05. 2009. Uvedený deň začala plynúť 4-ročná premlčacia lehota (§ 397 Obchodného zákonníka), pričom k uplynutiu premlčacej lehoty došlo dňa 03. 05. 2013. Keďže žaloba bola na súd podaná až dňa 23. 05. 2018, bola podaná až po uplynutí premlčacej doby. V konaní podľa okresného súdu bolo teda nesporné, že žalobca prvýkrát odstúpil od zmluvy o poskytnutí podpory listom zo dňa 23. 01. 2009, pretože žalovaní v 1. a 2. rade boli v omeškaní s platením svojho dlhu. Pokiaľ žalobca tvrdil, že k platnému odstúpeniu od zmluvy došlo až dňa 09. 03. 2015, v tomto smere je potrebné poukázať na to, že účinky odstúpenia od zmluvy neboli v roku 2009 odvolané a teda ďalšie odstúpenie od zmluvy nemohlo nadobudnúť právne účinky, pretože účinky odstúpenia od zmluvy vyvolalo už samotné odstúpenie zo dňa 23. 01. 2009. Rovnako je potrebné vziať do úvahy, že odvolanie odstúpenia od zmluvy v júli 2015 bolo podpísané len samotnou žalovanou v 2. rade. Za predpokladu, že došlo k doručeniu odstúpenia od zmluvy žalovanej v 2. rade, je logické, že odstúpenie od zmluvy bolo doručené aj žalovanému v 1. rade a v danom prípade žalovaní v 1. rade nedal súhlas na odvolanie účinkov odstúpenia od zmluvy. Práve žalobca, ktorý má právne vedomosti odstúpil od zmluvy dňa 23. 01. 2009, sám tvrdil, že toto

odstúpenie od zmluvy bolo účastníkom sporu doručené. Odstúpenie od zmluvy zo strany žalovaných bolo riadne doručené obom účastníkom sporu, teda nastali riadne účinky odstúpenia od zmluvy, pričom nedošlo k odvolaniu týchto účinkov zo strany žalovaných v 1. a 2. rade. Keďže na odvolanie účinkov nebol daný súhlas zo strany žalovaných v 1. a 2. rade, zmluva zanikla jej doručením žalovaným v 1. a 2. rade t. j. najneskôr dňa 02. 05. 2009. Pokiaľ teda žalobca doručoval ďalšie odstúpenie od zmluvy dňa 09. 03. 2015, toto nemohlo nadobudnúť žiadne právne účinky, nakoľko v tom čase už zmluva neplatila. Vo vzťahu k následnému uzatváraniu dohôd o splátkach o uznaní dlhu, a to dohody zo dňa 30. 11. 2012 dohody zo dňa 26. 02. 2013 súd poukázal na tú skutočnosť, že išlo o čiastočné uznanie dlhu, a to len zo strany žalovanej v 2. rade. Plynutie novej premlčacej doby sa týka len časti, ktorú dlžník uznal. Z jednotlivých dohôd o splátkach vyplýva, že žalovaná v 2. rade uznala len časť svojho záväzku a to konkrétne v dohode o splátke zo dňa 30. 11. 2012 vo výške 3.541,74 Eur a v dohode zo dňa 26. 02. 2013 vo výške 3.677,96 Eur. V tejto súvislosti keďže išlo o uznanie len časti záväzku, pôsobí prerušenie premlčania len vo vzťahu k takto uznanej časti. Teda od tohto okamihu v zmysle ustanovenia § 407 ods. 1 začala plynúť nová premlčacia lehota, ktorá v prípade dohody o splátkach zo dňa 30. 11. 2012 uplynula 30. 11. 2016 a vo vzťahu k dohode zo dňa 26. 02. 2013 uplynula dňa 26. 02. 2017. Keďže žaloba bola podaná až dňa 23.05.2018, bola podaná po uplynutí samotnej premlčacej doby. K tvrdeniu žalobcu, že žalovaná v 2. rade čiastočným plnením uznávala záväzok žalobcu konkludentným spôsobom, súd v tomto smere poukázal na to, že je pravdou, že dlžník môže uznať svoj záväzok aj konkludentným spôsobom za predpokladu, že ide o nepremľčaný záväzok. Za uznanie nepremľčaného záväzku sa považujú aj právne úkony uvedené v § 407 ods. 2 a 3, t.j. plnenie úrokov a čiastočné plnenie záväzku, ak možno usudzovať, že plnením dlžník uznáva aj zvyšok záväzku. Platenie úrokov ako aj čiastočné plnenie má účinky uznania záväzku len vtedy, ak právo veriteľa v čase platenia úrokov a v čase čiastočného plnenia nebolo premlčané. V tom je rozdiel oproti uznaniu záväzku podľa § 407 ods. 1 v nadväznosti na § 323 ods. 1, kde účinky uznania nastávajú aj v prípade premlčaného záväzku. Keďže dlh žalobcu bol premlčaný už v roku 2012, resp. v prípade čiastočných uznaní záväzkov najneskôr dňa 26.02.2017, plnenie zo strany žalovanej v 2. rade v rokoch 2020 a 2021 nie je možné považovať za plnenie nepremľčaného záväzku. Pokiaľ žalovaná v 2. rade po odstúpení od zmluvy čiastočne plnila, nespôsobuje to konkludentné uznanie záväzku, pretože išlo o plnenie už premlčaného dlhu.

Vzhľadom na to, že žalobca uplatnil svoj nárok na súde až po uplynutí premlčacej lehoty, pričom žalovaný v 1. a 2. rade namietli premlčanie uvedeného záväzku, súd nemohol žalobcovi uvedený nárok priznať. Z daného dôvodu žalobu zamietol v celom rozsahu. Čo sa týka úrokov z omeškania ako akcesorický nárok na príslušenstvo k hlavnému záväzku toto podlieha rovnakému premlčaniu ako záväzok hlavný a teda premlčanie istiny malo vplyv aj na premlčanie úrokov z omeškania.

Vec právne posúdil podľa § 1 ods. 1, 2, § 2 ods. 1, § 3 ods. 1, § 4 ods. 1, § 5 ods. 1, § 6 ods. 1 a 2, § 8 ods. 1 písm. a), § 12 ods. 2 zákona o štátnom фонде rozvoja bývania, podľa § 302, § 344, § 345 ods. 1, § 349 ods. 1, § 351 ods. 1, 2, § 497, § 501 ods. 1 a 2, § 502 ods. 1, § 506 Obchodného zákonníka, § 39, § 40a Občianskeho zákonníka, § 267 ods. 1, 2, 3, § 387 ods. 1, 2, § 388 ods. 1, 2, § 389, § 391 ods. 1, § 392 ods. 1, 2, § 394 ods. 1, § 397, § 407 ods. 1, 2, § 407 ods. 3, 4, § 323 ods. 1, § 323 ods. 2 Obchodného zákonníka.

O nároku na náhradu trov konania rozhodol podľa § 255 ods. 1 CSP.

2. V zákonnej lehote proti rozsudku súdu prvej inštancie, a to proti výroku II. a III. podal odvolanie žalobca majúci za to, že súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam (§ 365 ods. 1 písm. f) CSP) a rozhodnutie súd prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia (§ 365 ods. 1 písm. h) CSP). K námietke premlčania - súhlas s odvolaním účinkov odstúpenia uviedol, že splatnosť úveru nastala v súlade s ust. § 506 Obchodného zákonníka odstúpením od zmluvy o úvere zo dňa 19. 03. 2018. Odstúpením od zmluvy zmluva nezaniká ako celok, ale zanikajú len ustanovenia o splatnosti úveru stanovené zmluvou. Poukázal na článok VIII bod 4. zmluvy o úvere, pričom zvýraznil, že veriteľ môže od zmluvy odstúpiť jednostranne aj v tých prípadoch, ak dlžník závažným spôsobom poruší zmluvu a to napríklad opakovaným nesplácaním úveru. V súvislosti s odstúpením od úverovej zmluvy zo dňa 23. 01. 2009, ako aj v súvislosti s odstúpením od úverovej zmluvy zo dňa 09. 03. 2015 uviedol, že na základe žiadosti žalovaných žalobca zaslal žalovaným oznámenie zo dňa 30. 06. 2015 - Súhlas s odvolaním účinkov odstúpenia od úverovej zmluvy č. XXX/XXXX/XXXX, ktorý súhlas žalobca vypracoval a zaslal v zmysle ust. § 349 ods. 1 Obchodného zákonníka žalovaným, nakoľko dôvody, pre ktoré bolo od úverovej zmluvy odstúpené, boli zo strany žalovaných odstránené. Žalovaní dobrovoľne a na vlastnú žiadosť podpísali súhlas s odvolaním účinkov odstúpenia od zmluvy, a následne ho doručili žalobcovi. Má za to, že právne účinky odstúpenia od úverovej zmluvy zo dňa 23. 01. 2009, resp. aj právne účinky odstúpenia od úverovej zmluvy zo dňa 09.

03. 2015, pominuli a žalovaní sa navrátili do úverového vzťahu. Žalobca sa nestotožňuje s tvrdením súdu, že žalobca tvrdil, že k platnému odstúpeniu od zmluvy došlo až dňa 09. 03. 2015. Žalobca uviedol, že splatnosť úveru nastala v zmysle platného odstúpenia od zmluvy o úvere zo dňa 19. 03. 2018. Predmetným odstúpením zo dňa 19. 03. 2018 sa súd žiadnym spôsobom nezaoberal. Poukázal na chronológiu prípadu, žalobca v zmysle celej chronológie prípadu neodvolal účinky odstúpenia od úverovej zmluvy len zo dňa 09. 03. 2015. Súhlas s odvolaním účinkov odstúpenia od zmluvy potvrdila schvaľovacou doložkou aj žalovaná 2/, ktorá súhlasila s návratom do úverového vzťahu uzavretého na základe zmluvy o poskytovaní podpory zo dňa 03. 08. 2001 ako takým - bez ohľadu na právne účinky odstúpenia od úverovej zmluvy zo dňa 23. 01. 2009, ako aj právne účinky odstúpenia od úverovej zmluvy ho dňa 09. 03. 2015. Vzhľadom na skutočnosť, že súd v bode 88. odôvodnenia rozsudku uvádza, že odstúpenie od úverovej zmluvy zo dňa 09. 03. 2015 nemohlo nadobudnúť účinky, a následne skonštatoval existenciu súhlasu s odvolaním účinkov odstúpenia a súhlasu s návratom do úverového vzťahu, má žalobca za to, že súd mal posúdiť súhlas s odvolaním účinkom zo dňa 30. 06. 2015 aj vo vzťahu k odstúpeniu od úverovej zmluvy zo dňa 23. 01. 2009. Rozhodnutie súdu žalobca považuje za zmätočné aj vzhľadom na skutočnosť, že na jednej strane súd priznáva právne účinky súhlasu s odvolaním účinkom odstúpenia od zmluvy vzťahujúce sa k právnemu úkonu - Odstúpenie od úverovej zmluvy zo dňa 09. 03. 2015, ale zároveň súd tento právny úkon vyhodnotil za absolútne neplatný. Súd sa nevysporiadal so skutočnosťou, že súhlas s odvolaním účinkov odstúpenia od úverovej zmluvy sa vzťahuje aj na odstúpenie od úverovej zmluvy zo dňa 23. 01. 2009, a to aj vzhľadom na skutočnosť, že žalovaní potvrdzovacou doložkou súhlasili s odvolaním účinkov odstúpenia ako takým a s návratom do úverového vzťahu ako takým. Poukázal na ust. § 349 ods. 1 Obchodného zákonníka a na § 77 Civilného sporového poriadku vo vzťahu k nerozlučnému spoločenstvu. Vzhľadom na skutočnosť, že následne došlo k opätovnému porušeniu zmluvných ustanovení zmluvy o úvere zo strany žalovaných (zlá platobná disciplína), žalobca bol nútený odstúpiť od úverovej zmluvy odstúpením zo dňa 19. 03. 2018, čím sa stal celý dlh splatným. Žalovaní 1/ a 2/ toto odstúpenie v odbernej lehote neprevzali s dátumom uloženia na pošte dňa 22. 03. 2018. Súd pri skúmaní a hodnotení predložených dôkazov nedospel k správnym skutkovým zisteniam, ohľadom premlčania nároku, nevysporiadal sa s tvrdením žalobcu, že dlh sa stal splatný podľa jeho právneho názoru odstúpením zo dňa 19. 03. 2018. Právne posúdenie veci súdom, podľa ktorého nedošlo k riadnemu odstúpeniu od úverovej zmluvy dňa 19. 03. 2018 žalobcom absentovalo, nemalo oporu vo vykonanom dokazovaní, teda je tiež nesprávne. Žalobca má zato, že v konaní bolo nepochybne a dostatočne preukázané, že k odstúpeniu od úverovej zmluvy došlo riadne a platne v súlade s ustanovením zmluvy o úvere dňa 19. 03. 2018.

K námietke premlčania - uznanie dlhu uviedol, že súd neakceptoval fakt, že žalovaní čiastočným plnením uznali záväzok žalobcu konkludentným spôsobom, pričom poukázal na ust. § 407 ods. 2 Obchodného zákonníka. Žalovaní si boli bez akýchkoľvek pochybností vedomí splatnosti nároku žalobcu a svojimi čiastkovými úhradami, svojim konaním v zmysle chronológie prípadu a v zmysle predložených dôkazov, bez akýchkoľvek pochybností preukázali zámer vyrovnať svoj záväzok voči žalobcovi. Z konania žalovaných bolo a je bezpochyby vyvoditeľné, že žalovaní konkludentným spôsobom uznávajú svoj záväzok voči žalobcovi, nakoľko čiastkové úhrady prebiehali aj po odstúpení od úverovej zmluvy zo dňa 23. 01. 2009, nielen ako súd uviedol v rokoch 2020 a 2021. Platby žalovaných sú jednoznačne a nesporne preukázané dôkazom - História pohybov na účte. V zmysle toho dôkazu žalovaní čiastočne uhradili aj v období rokov 2009 - 2021. Medzi jednotlivými plneniami v období rokov 2009 - 2021 neprešla ani v jednom prípade doba štyroch rokov. Z uvedeného vyplýva, že čiastkové úhrady boli vykonávané v období, keď ešte nemohol byť nárok žalobcu posudzovaný ako premlčaný. Na základe žiadosti o splátkový kalendár zo dňa 15. 10. 2012 bola vyhotovená dohoda o splátkach, ktorú žalovaní podpísali dňa 30. 11. 2012. V predmetnej dohode uznali v plnom rozsahu svoj dlh voči žalobcovi k 02. 11. 2012 na 52 dlžných splátkach úveru z úverovej zmluvy celkovo vo výške 3.541,74 Eur, ktoré sa zaviazali uhradiť do 15. 10. 2016 dlžnou splátkou vo výške 73,78 Eur + normálnou splátkou vo výške 73,78 Eur, t. j. spolu vo výške 141,89 Eur. Predmetnú dohodu žalovaní nedodržali a opätovne požiadali o vyhotovenie dohody o splátkach, ktorá im bola zo strany žalobcu aj vyhotovená. Táto dohoda bola podpísaná žalovanou II. dňa 26. 02. 2013. V dohode uznala v plnom rozsahu svoj dlh voči žalobcovi k 14. 02. 2012 na 54 dlžných splátkach úveru z úverovej zmluvy celkovo vo výške 3.677,96 Eur., ktoré dlžné splátky sa zaviazala uhradiť do 15. 02. 2023 dlžnou splátkou vo výške 30,65 Eur + normálnou splátkou vo výške 68,11 Eur, t. j. spolu vo výške 98,76 Eur. Žalobca poukázal na zmätočnosť odôvodnenia, v ktorom súd na jednej strane skonštatoval, že dlžník môže uznať svoj záväzok aj konkludentným spôsobom v zmysle ust. § 407 ods. 2 a 3 Obchodného zákonníka, ale zároveň tvrdí, že dlh žalobcu bol premlčaný už v roku 2012, resp. v prípade čiastočných uznaní záväzkov najneskôr dňa 26. 02. 2017 (a plnenie zo strany žalovaných v rokoch 2020 a 2021 nie je možné

považovať za plnenie nepremličaného záväzku), aj napriek skutočnosti, že jednotlivé čiastočné platby prebiehali aj v iných obdobiach, t. j. konkrétne v období rokov 2009 - 2021. S predmetnými platbami sa však súd vo svojom odôvodnení žiadnym spôsobom nevysporiadal. Žalobca má za to, že nie je možné poskytovať súdnu a legislatívnu ochranu konaniu žalovaných, ktoré jasne nesie známky zneužitia práva. Dlužník nemôže platne vzniesť námietku premlčania po tom, ako po uplynutí premlčacej doby plnil, hoci nevedomky. Keďže zákon neurčuje lehotu dokedy je možné námietku premlčania vzniesť, toto právo je nepremličateľné, prípadné neskoré, špekulatívne vznesenie tejto námietky by malo byť považované za úkon v rozpore s poctivým obchodným stykom (§ 265 Obchodného zákonníka). Žalobca má za to, že predmetný nárok nie je premlčaný. Súd jednoznačne skonštatoval, že žalovaní môžu uznať svoj záväzok aj konkludentným spôsobom za predpokladu, že ide o nepremličaný záväzok. Vzhľadom na skutočnosť, že žalovaní vykonávali čiastočné úhrady aj v období pred súdom tvrdeným premlčaním v roku 2012, resp. v prípade čiastočných uznaní záväzkov dňa 26. 02. 2017, má žalobca za to, že súd pri skúmaní a hodnotení predložených dôkazov a tvrdení žalobcu, ktoré boli skutkovo nesporné, avšak právne chybné posúdené, nedospel k správnym skutkovým zisteniam ohľadom premlčania nároku. V ďalšej časti odvolania poukázal na princíp právnej istoty, ktorý je upravený v článku 2 CSP s poukazom na to, že každý môže legitímne očakávať, že jeho spor bude rozhodnutý v súlade s ustálenou rozhodovacou praxou najvyšších súdnych autorít a každý má právo na dôkladné a presvedčivé odôvodnenie tohto odklonu; v tomto smere poukázal na ust. Ústavného súdu SR č. k. IV. ÚS 499/2011-25, I. ÚS 28/09-28, PL.ÚS 36/95, PL.ÚS 21/00 a PL.ÚS 6/04.

V odvolaní ďalej žalobca namietal, že rozhodnutie súdu sa javí ako nedostatočne odôvodnené (zmätočné), a to v časti, v ktorej súd priznáva právne účinky súhlasu s odvolaním účinkom odstúpenia od zmluvy vzťahujúce sa k právnomu úkonu - odstúpenie od úverovej zmluvy zo dňa 09. 03. 2015, ale zároveň súd tento právny úkon vyhodnotil za absolútne neplatný. Súd neposúdil súhlas s odvolaním účinkom zo dňa 30. 06. 2015 aj vo vzťahu k odstúpeniu od úverovej zmluvy zo dňa 23. 01. 2009. Súd sa nevysporiadal so skutočnosťou, že žalovaní potvrdzovacou doložkou súhlasili s návratom do úverového vzťahu ako takým. Súd sa žiadnym spôsobom nevysporiadal v rozsudku s tvrdením žalobcu, že dlh sa stal splatný podľa jeho právneho názoru odstúpením zo dňa 19. 03. 2018. Súd na jednej strane skonštatoval, že dlžník môže uznať svoj záväzok aj konkludentným spôsobom v zmysle ust. § 407 ods. 2 a 3 Obchodného zákonníka, ale zároveň tvrdí, že dlh žalobcu bol premlčaný už v roku 2012, resp. v prípade čiastočných uznaní záväzkov najneskôr dňa 26. 02. 2017 (a plnenie zo strany žalovaných v rokoch 2020 a 2021 nie je možné považovať za plnenie nepremličaného záväzku), aj napriek skutočnosti, že jednotlivé čiastočné platby prebiehali aj v iných obdobiach v období rokov 2009 - 2021, s ktorými platbami sa súd žiadnym spôsobom v odôvodnení nevysporiadal. Podľa názoru žalobcu je rozhodnutie súdu tendenčné, jednostranné. Takéto odôvodnenia považuje za nepreskúmateľné, v dôsledku čoho má za to, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. V tomto smere poukázal na konštantnú judikatúru Ústavného súdu (IV. ÚS 115/03, III. ÚS 209/04). Navrhol, aby odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie zrušil a vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie, eventuálne aby rozsudok súdu zmenil a žalobe žalobcu vyhovel.

3. Žalovaný 1/ sa k podanému odvolaniu písomne nevyjadril.

4. Žalovaná 2/ v písomnom vyjadrení k odvolaniu žalobcu uviedla, že trvá na svojich písomných vyjadreniach a ústnych prednesoch, trvá na tom, že nárok žalobcu je premlčaný, nesúhlasí s návrhom žalobcu v celom rozsahu, namieta písomné zdôvodnenie žaloby, právny titul žaloby, jeho nárok, jeho základ, príslušenstvo, ako aj výšku. S rozhodnutím súdu prvej inštancie, ako aj s jeho riadnym vecne správnym odôvodnením rozsudku sa plne stotožňuje. Toto odôvodnenie rozhodnutia rešpektuje zásadu riadneho a spravodlivého odôvodnenia, vychádza z rozsiahlej judikatúry. Žalobca uplatnil svoj nárok až po uplynutí premlčacej lehoty, žalovaná v 2. rade riadne namietala premlčanie uvedeného záväzku, preto súd prvej inštancie správne žalobu zamietol v celom rozsahu z dôvodu premlčania. Správne rozhodol aj ohľadom príslušenstva, a teda úrokov z omeškania s odôvodnením, že keďže ide o akcesorický nárok na príslušenstvo k hlavnému záväzku, toto podlieha rovnakému premlčaniu ako záväzok hlavný, a teda premlčanie istiny malo vplyv aj na premlčanie úrokov z omeškania. Žalobca v odvolaní neuviedol žiadne skutočnosti, ktoré by mali mať za následok zmenu predmetného rozsudku. S argumentáciou žalobcu nesúhlasí, nesúhlasí s právnou argumentáciou žalobcu, má za to, že súdne rozhodnutia, na ktoré žalobca poukazuje, nie je možné aplikovať na danú právnu vec z dôvodu rozdielnosti právneho základu, dôvodnosti a nárokov. Súd riadne, jednoznačne a logicky vysvetlil zdôvodnenie svojho rozhodnutia, nespochybniteľne vyhodnotil všetky dôkazy, zdôvodnil, na ktoré prihladol pri svojom rozhodovaní.

Na základe vykonaných dôkazov dospel k správnym skutkovým zisteniam a rozsudok vychádza zo správneho právneho posúdenia veci. Navrhla, aby odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie potvrdil.

5. Žalobca v písomnom vyjadrení k vyjadreniu žalovanej vo vzťahu k námietke premlčania žalovaných uviedol totožné skutočnosti ako v podanom odvolaní s poukazom na ust. § § 407 ods. 2 a 3 Obchodného zákonníka. Žalovaní svoje povinnosti, ktoré vyplývali z platne uzatvorenej úverovej zmluvy, plnili čiastočnými úhradami aj po odstúpení od úverovej zmluvy zo dňa 23. 01. 2009, a to za celé obdobie až do roku 2021. Mal za to, že vysporiadanie sa s čiastočnými úhradami v zmysle citovaných ustanovení Obchodného zákonníka má zásadný vplyv na správne právne posúdenie prejednávanej veci. Ďalej poukázal na rozhodnutia Najvyššieho súdu SR sp. zn. 4Cdo/106/2018, sp. zn. 8Cdo/9/2019, sp. zn. 5Cdo/170/2018, v ktorých rozhodnutiach senáty NS SR dospeli k záveru, že žalobca je osobitný subjekt zriadený zákonom na realizáciu podpory štátu v oblasti bytovej politiky zákonom upravenými nástrojmi, pri ktorej nemá postavenie dodávateľa podľa ustanovenia § 52 ods. 3 Občianskeho zákonníka a ním uzatvárané zmluvy pri realizácii podpory štátu v oblasti bytovej politiky nemajú charakter spotrebiteľskej zmluvy v zmysle ustanovenia § 52 ods. 1 Občianskeho zákonníka. K takýmto záverom dospel Najvyšší súd aj v rozhodnutiach sp. zn. 7Cdo/199/2019, 4Cdo/14/2021, 1Cdo/77/2019. NS SR dospel k záveru, že žalobca je osobitný subjekt zriadený zákonom, prostredníctvom ktorého štát realizuje svoju bytovú politiku zákonom upravenými nástrojmi, medzi ktoré patrí aj zmluva o úvere. Zmluva o úvere zakladá medzi zmluvnými stranami záväzkový vzťah, ktorý sa bez ohľadu na povahu účastníkov bude vždy riadiť ustanoveniami Obchodného zákonníka (tzv. absolútny obchod podľa ust. § 261 ods. 6 písm. d)).

6. Krajský súd, ako súd odvolací (§ 34 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok, ďalej len „CSP“), vec preskúmal v medziach daných ust. § 379 a § 380 CSP a bez nariadenia pojednávania v súlade s ust. § 385 ods. 1 CSP a contrario rozsudok súdu prvej inštancie v odvolaní napadnutom rozsahu zrušil. Preskúmaním veci odvolací súd dospel k záveru, že sú čiastočne dôvodné odvolacie námietky žalobcu s poukazom na ust. § 389 ods. 1 písm. b) CSP, a preto z týchto dôvodov rozsudok súdu prvej inštancie v odvolaní napadnutom rozsahu zrušil a podľa § 391 ods. 1 CSP vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

7. Odvolací súd po oboznámení sa s obsahom spisu, napadnutým rozsudkom, odvolaním žalobcu a následnými vyjadreniami sporových strán zohľadňujúc zásadné odvolacie námietky žalobcu v podanom odvolaní k veci uvádza:

Posúdenie súdu prvej inštancie, že došlo k zániku zmluvy z dôvodu odstúpenia od zmluvy žalobcom listom zo dňa 23. 01. 2009 najneskôr dňom 02. 05. 2009 je aj podľa názoru odvolacieho súdu správne. Žalobca nepreukázal ani netvrdil, že by následne došlo k súhlasu žalovaných s odvolaním účinkov odstúpenia, ktoré vykonal žalobca listom zo dňa 23. 01. 2009. Odvolací súd dopĺňa, že ani dohoda o splátkach a uznanie dlhu vykonané žalovanou 2/ zo dňa 30. 11. 2012 a 26. 02. 2013 nenahrádzajú súhlas s odvolaním účinkov odstúpenia od zmluvy, čo nepochybne preukazuje aj obsah týchto dohôd, pričom žalobca v konaní nepreukázal a ani netvrdil, že by žalobca účinky odstúpenia od zmluvy odvolal. Pokiaľ žalobca v odvolaní namietal, že účinky odvolania odstúpenia od zmluvy, vo vzťahu ku ktorému odvolaniu dala súhlas žalovaná 2/ (viď. list žalobcu zo dňa 30. 06. 2015 v spise na č. I. 281) sa vzťahujú aj k odstúpeniu od zmluvy, ktoré žalobca vykonal listom zo dňa 23. 01. 2009 nielen k odstúpeniu, ktoré žalobca vykonal listom zo dňa 09. 03. 2015, odvolací súd uvádza, že z chronológie písomnej korešpondencie žalobcu a žalovanej 2/ (odstúpenie od zmluvy o poskytnutí podpory č. XXX/XXXX/XXXX zo dňa 09.03.2015, odvolaniu sa žalovanej 2/ voči odstúpeniu od zmluvy listom zo dňa 28.04.2015, listu žalobcu označeného ako výzva - odpoveď k odvolaniu sa voči odstúpeniu od zmluvy zo dňa 01. 06. 2015, listu žalobcu označeného ako oznámenie - zmluva o poskytnutí podpory č. XXX/XXXX/XXXX zo dňa 30. 06. 2015, ktorý obsahuje aj súhlas žalovanej 2/ s návratom do úverového vzťahu) nepochybne vyplýva, a to predovšetkým z obsahu textu listiny žalobcu zo dňa 01. 06. 2015 a následného listu žalobcu zo dňa 30. 06. 2015, ktorým odvolával účinky odstúpenia s požiadavkou pre žalovanú 2/, aby žalobcovi potvrdila schvaľovacou doložkou súhlas s odvolaním účinkov odstúpenia od zmluvy, že odvolanie účinkov odstúpenia od zmluvy žalobcom sa vzťahuje k odstúpeniu, ktoré žalobca vykonal listom zo dňa 09. 03. 2015. Tvrdenie žalobcu, že súhlas s odstúpením od zmluvy listom zo dňa 30. 06. 2015 sa vzťahovalo aj k odstúpeniu od zmluvy, ktoré žalobca vykonal listom zo dňa 23. 01. 2009 preto nemožno hodnotiť inak ako účelové tvrdenie. Je tak správny záver súdu prvej inštancie, že pokiaľ žalobca ďalšie odstúpenie od zmluvy vykonal listom zo dňa 09. 03. 2015, toto nemohlo nadobudnúť žiadne právne účinky. Odvolací súd zároveň dopĺňa, že rovnako to platí aj vo vzťahu k tretiemu odstúpeniu žalobcu od zmluvy, ktoré vykonal žalobca listom zo dňa 19. 03. 2018. Odvolacia námietka žalobcu, že

súd prvej inštancie sa s týmto tretím odstúpením od zmluvy vykonanej žalobcom listom zo dňa 19. 03. 2018 žiadnym spôsobom nevysporiadal je v zásade správna, avšak nemá žiaden vplyv na správnosť záveru súdu prvej inštancie, že k zániku zmluvy z dôvodu odstúpenia od zmluvy žalobcom listom zo dňa 23. 01. 2009 došlo najneskôr dňa 02. 05. 2009. Súd prvej inštancie teda správne dospel k záveru, že účinky odstúpenia od zmluvy neboli v roku 2009 odvolané, a teda ďalšie odstúpenie od zmluvy nemohlo nadobudnúť právne účinky, pretože účinky odstúpenia od zmluvy vyvolalo už samotné odstúpenie zo dňa 23. 01. 2009, účinky odstúpenia listom žalobcu 09. 03. 2015 nemohli nadobudnúť žiadne právne účinky, nakoľko v tomto čase už zmluva neplatila, pričom toto odstúpenie žalobcu zo dňa 09. 03. 2015 by mohlo mať právne následky len v prípade, že by po odstúpení žalobcu listom zo dňa 23. 01. 2009 došlo žalobcom k platnému odstúpeniu od zmluvy, čo však žalobca v konaní žiadnym spôsobom nepreukázal. Odvolací súd navyše poukazuje aj na obsah dohôd o splátkach a uznaní dlhu, ktoré dohody boli uzavreté žalobcom a žalovanou 2/ dňa 30. 11. 2012 a dňa 26. 02. 2013, z obsahu ktorých, a to konkrétne z článku I. písm. d/ je zrejmé, že odstúpenie od úverovej zmluvy žalobcom do dňa uzavretia dohôd o splátkach a uznaní dlhu vykonané nebolo, čo tiež nepochybne preukazuje správnosť záveru súdu prvej inštancie, že zmluva medzi stranami sporu z dôvodu odstúpenia od zmluvy listom žalovaného zo dňa 23. 01. 2009 zanikla najneskôr dňom 02. 05. 2009.

Keďže súd prvej inštancie správne posudzoval právny vzťah vzniknutý medzi stranami sporu podľa ustanovení Obchodného zákonníka, potom premĺčacia doba v zmysle § 397 Obchodného zákonníka (ďalej len OBZ) uplynula dňom 02.05.2013. Pred uplynutím 4-ročnej premĺčacej doby žalovaná 2/ písomne uznala dlh voči veriteľovi v písomnej dohode o splátkach zo dňa 30.11.2012 a 26.02.2013, v ktorých dohodách je uvedená konkrétna výška čiastky uznania dlhu a zároveň záväzok tento dlh uhradiť. V prípade prvej dohody do 15.10.2016 a v prípade druhej dohody do 15.02.2023, pričom bola dojednaná aj výška splátok a splatnosti prvej splátky, zároveň sa dlžník zaviazal popri dlžných splátkach hradiť aj pravidelnú mesačnú splátku. Keďže boli dohodnuté mesačné splátky je potrebné posudzovať premĺčanie každej jednotlivkej splátky a zároveň sa vysporiadať s otázkou uznania len žalovanou 2/. K námietke žalobcu, že súd prvej inštancie sa nevysporiadal so skutočnosťou, že súhlas z roku 2015 sa vzťahuje aj na odstúpenie z roku 2009 nemožno prisvedčiť, pretože súd prvej inštancie síce stručne, ale uviedol, že účinky odstúpenia od zmluvy z roku 2009 neboli odvolané, a teda ďalšie odstúpenie už nemohlo nadobudnúť právne účinky. Rovnako nemožno prisvedčiť ani námietke žalobcu, že následne (keďže žalovaní 1/ a 2/ následne riadne neplnili) došlo k platnému odstúpeniu od zmluvy listom zo dňa 19.03.2018, keďže tak ako to už odvolací súd uviedol vyššie, zmluva zanikla v roku 2009, a teda žalobca už nemohol platne odstúpiť od zmluvy v roku 2018.

K námietke žalobcu, že žalovaní čiastočným plnením konkludentne uznali záväzok a že súd prvej inštancie nesprávne posúdil, že žalovaná 2/plnením v rokoch 2020 a 2021 a nemohla konkludentne uznať dlh, lebo v tom čase už bol premĺčaný pri aplikácii § 407 ods. 2 a 3 OBZ s námietkou žalobcu, že žalovaní aj po odstúpení v roku 2009 čiastočne plnili, pričom poukázal na históriu pohybov na účte s tvrdením, že žalobcovia platili v období rokov 2009 až 2021, pričom medzi plneniami neprešla doba štyroch rokov, odvolací súd uvádza, že túto námietku v tom smere, že súd prvej inštancie sa riadnym spôsobom riadne nevysporiadal a z odôvodnenia rozhodnutia ani nie je zrejmé, či vyhodnocoval aj listinný dôkaz - história pohybov na účte, či a ako posudzoval čiastočné plnenie dlžníkov za obdobie po odstúpení od zmluvy vykonané žalobcom listom zo dňa 23.01.2009, je potrebné považovať za dôvodnú. V tomto smere treba prisvedčiť námietke žalobcu, že hoci súd prvej inštancie v bode 90. odôvodnenia poukazoval na ustanovenie § 407 ods. 2 a 3 OBZ, s platbami v rokoch 2009 až 2021 sa žiadnym spôsobom nevysporiadal. Z týchto dôvodov preto v tomto smere odôvodnenie rozhodnutia trpí vadou nepreskúmateľnosti, čo zakladá odvolací dôvod v zmysle § 389 ods. 1 písm. b/ CSP, preto odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v odvolaní napadnutom rozsahu zrušil a vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

Pokiaľ žalobca v odvolaní namietal porušenie princípu právnej istoty s poukazom na odlišnú rozhodovaciu činnosť a rozhodovaciu prax všeobecných súdov, pričom uvádzal rozhodnutia Ústavného súdu SR, neuviedol však, s akou rozhodovacou praxou všeobecných súdov je rozhodnutie súdu prvej inštancie v rozpore, a preto z týchto dôvodov túto námietku odvolací súd považuje za nedôvodnú. Pokiaľ namietal nedostatočné odôvodnenie rozsudku súdu prvej inštancie, túto námietku tak ako už odvolací súd uviedol vyššie, možno považovať za dôvodnú len v časti, že súd prvej inštancie sa nevysporiadal s čiastkovými platbami od roku 2009 do roku 2021 a práve berúc do úvahy túto dôvodnú námietku odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie zrušil.

V novom rozhodnutí súd prvej inštancie vykoná posúdenie skutkového stavu s prihliadnutím aj na históriu pohybov na účte, z ktorej vyplývajú platby žalovaných na úverovú zmluvu aj za obdobie rokov 2009 až do roku 2021, vykoná právne posúdenie, či čiastkovými plneniami došlo k uznaniu dlhu a ak áno,

v akom rozsahu, náležite sa vysporiadať aj s uznaním dlhu a dohodou o splátkach zo dňa 30.11.2012 a 26.02.2013 uzavretých medzi veriteľom a žalovanou 2/ s prihliadnutím na celý obsah týchto dohôd a následne vykoná právne posúdenie zisteného skutkového stavu a vo veci znova rozhodne, pričom zároveň posúdi aj námietku žalobcu vo vzťahu k vnesenej námietke premlčania žalovanými, v ktorej žalobca namieta, že je to úkon v rozpore s poctivým obchodným stykom s poukazom na ustanovenie § 265 OBZ.

8. V novom rozhodnutí v súlade s ustanovením § 396 ods. 3 CSP rozhodne súd prvej inštancie o náhrade trov konania.

9. Rozhodnutie senátu krajského súdu bolo prijaté pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a/ sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b/ ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c/ strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d/ v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e/ rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f/ súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a/ pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe odvolacieho súdu,
- b/ ktorá v rozhodovacej praxi odvolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c/ je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 písm. a/ až c/ CSP).

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a/ až n/ CSP (§ 421 ods. 2 CSP).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

- a/ napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b/ napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c/ je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a/ a b/.

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 1 a 2 CSP).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 CSP).

Dovolať musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolaťela musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

a/ dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
b/ dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
c/ dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).